

Μύθος και ορθόδοξη παράδοση για τα Χριστούγεννα

Τα έθιμα των Χριστουγέννων είναι ένας εξωτερικός παράγοντας, που μας εντάσσει στην εορταστική ατμόσφαιρα και ίσως μας βοηθεί να κατανοήσουμε το πνεύμα των Εορτών. Αποτελεί πηγαία έκφραση του λαού, όχι όμως και απαραίτητη προϋπόθεση για τον αληθινό εορτασμό των Χριστουγέννων. Η τήρησή τους βέβαια έχει ιδιαίτερη σημασία τόσο για την Ελληνορθόδοξη παράδοσή μας, όσο και ορισμένες φορές και για την ανάπτυξη του θρησκευτικού συναισθήματος του πιστού λαού! Αρκεί να μην αποτελούν τον στόχο, αλλά τον τρόπο για την επίτευξη του στόχου, που δεν είναι άλλος από το να αντιληφθούμε και να πραγματώσουμε το αληθινό και βαθύτερο νόημα των εορτών των Χριστουγέννων, χωρίς μονόπλευρη και μονοδιάστατη εμμονή σ' αυτά.

Οι στολισμένες βιτρίνες, οι ολοφώτιστοι δρόμοι, τα καθαρά σπίτια, τα εόρτια γλυκά και θεάματα και αυτός ακόμη «ο άγιος Βασίλης» προσπαθούν να αντικατοπτρίσουν την δέουσα καθαρότητα και φωτεινότητα του εσωτερικού μας κόσμου με την οποία πρέπει να υποδεχόμαστε τον Χριστό, προσπαθώντας αυτή η ιδανική ψυχική προετοιμασία να είναι πλέον κύριο μέλημα σε κάθε στιγμή της ζωής μας.

Ιδιαίτερα αγαπητός στα παιδιά, αλλά και στους μεγάλους είναι «ο άγιος Βασίλης». Με την προβολή όμως ενός τέτοιου είδους ψεύτικου Αγίου, αναιρείται η μορφή της ασκήσεως στην ζωή, που προτείνει η Ορθόδοξη Εκκλησία. Διαφημίζεται το εύκολο και άνευ κόπου κέρδος, η προσωρινή ευτυχία, η μοναδικότητα της ευμάρειας και του πλούτου και κάθε υλικός ευδαιμονισμός. Ένας τέτοιος «άγιος Βασίλης» με φανταχτερή κόκκινη ενδυμασία, που ζει σε μακρινό χιονισμένο τόπο με άνεση και καλοπερνά καθώς ετοιμάζει πακέτα με δώρα, για να τα χαρίσει μαζί με ευτυχία και χαρά, σε όσους επισκεφτεί με το συρόμενο από τάρανδους έλκνηρό του, γρήγορα καταλαβαίνουμε, ότι αποτελεί ένα καλοφτιαγμένο μύθο. Ένα πολύχρωμο μύθο, που μπήκε εύκολα στη ζωή μας, γιατί μας χαρίζει μια στιγμιαία ευχαρίστηση και αποτελεί ιδιόμορφη ανάπαυλα από την καθημερινότητα. Εξαιτίας όμως, του ότι είναι τόσο προσωρινός και εφήμερος, δεν μας οικοδομεί πνευματικά, δεν μας χαρίζει οποιαδήποτε πνευματική χαρά, μα ούτε καλά-καλά και υλική ωφέλεια. Δεν μας πείθει για την αγάπη και την προσφορά του, γι' αυτό και δεν τον εκλαμβάνουμε ποτέ σαν παράδειγμα, παρά μόνον σαν ένα φολκλορικό στοιχείο με το οποίο θα συναντηθούμε για λίγο και πάλι τον επόμενο χρόνο, κατά την περίοδο των Χριστουγέννων.

Ένας τέτοιος «άγιος Βασίλης» σε τίποτα δεν θυμίζει την μεγαλειώδη εκείνη και λαμπρή μορφή, που η Εκκλησία μας προβάλλει και τιμά μέσα στις εορτές του Δωδεκαημέρου την 1η Ιανουαρίου, τον αληθινό άγιο Βασίλειο τον Μεγάλο, τον Αρχιεπίσκοπο της Καισαρείας της Καππαδοκίας. Εκείνος ήταν ασκητικός, ολιγαρκής και ταλαιπωρημένος. Παρά το ότι ήταν από τη φύση του ασθενικός, στα μόλις 49 χρόνια, που έζησε στη γη, προσέφερε πάρα πολλά. Η κάθε μορφής προσφορά του και ιδιαίτερα η κοι-

νωνική, αποτελούσε το απαύγασμα της εν Χριστώ ζωής του και έκφραση της αγνής και αμέριστης αγάπης του προς τον Θεό και προς τον πλησίον συνάνθρωπό του. Και μόνο αυτό αρκεί για να οριστεί η μεγάλη διαφορά και το χάος ανάμεσα στον αληθινό Άγιο Βασίλειο και τον ψεύτικο Σάντα Κλάους.

Η προσωπικότητα του Μεγάλου Βασιλείου θα μπορούσε κάλλιστα να αποτελέσει πρότυπο ζωής για εμάς. Αυτό μας προτείνει η Εκκλησία μας και η παράδοση, που πηγάζει μέσα από αυτήν και γι' αυτό προβάλλει τους Αγίους. Ο Μ. Βασίλειος, ο οποίος κατατάσσεται μεταξύ των μεγάλων Πατέρων και Θεολόγων της Εκκλησίας μας, είχε επιδείξει θαυμαστό ζήλο στην υπηρεσία του συνανθρώπου, που είχε ανάγκη, με θαυμαστά αποτελέσματα. Και μόνο η λέξη Βασιλειάδα αρκεί για να φέρουμε στην σκέψη μας εκείνη την πολιτεία με τα ευαγή Ιδρύματα της εποχής, μέσα στα οποία ανακουφιζόταν ο ανθρώπινος πόνος, απ' όπου κι αν προερχόταν και δινόταν χαρά και ελπίδα ζωής, φανερώνοντας την ποιότητα της έμπρακτης αγάπης, που πηγάζει από την αληθινή, πραγματική εν Χριστώ ζωή.

Διδασκόμαστε λοιπόν, πως η προσφορά μας στον συνάνθρωπο πρέπει να υπαγορεύεται από εσωτερική ανάγκη, κατευθειάν από την χριστιανική καρδιά μας, ως αποτέλεσμα της αγάπης μας για τον Χριστό. Διότι ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός μας διαβεβαίωσε, πως αν κάνουμε κάτι για να θεραπεύσουμε τις ανάγκες του τελευταίου συνανθρώπου μας, το κάνουμε στον ίδιο. (Βλ. Ματθαίου κεφ. 25, στίχος 40). Αυτό δυστυχώς στις ημέρες μας μοιάζει σαν κάτι επιφανειακό, που βιαστικά χρωματίζεται τις γιορτινές ημέρες και φυσικά έχει ημερομηνία λήξης. Χαρίζει δε μία υποκριτική ιλαρότητα, αφού δεν είναι «εξεχείλισμα» της καρδιάς αλλά η απρόσωπη προβολή ενός εξωτερικού δείγματος τυπικής, ίσως και πλαστής αγάπης, που δεν είναι αγάπη, αλλά ανάγκη «καθωσπρεπισμού» και γέννημα μιας ασθενούς ηθικιστικής νοοτροπίας.

Ο ορθόδοξος Μέγας Βασίλειος αιώνες τώρα μας έρχεται από την Καισάρεια της Καππαδοκίας φορτωμένος με τα δώρα της έμπρακτης χριστιανικής αγάπης και αποτελεί άριστο οδοδείκτη, που καθοδηγεί, όποιον τον ακολουθεί, στην Βασιλεία των Ουρανών. Παράλληλα αποτελεί την προσωποποίηση της γνήσιας Ορθόδοξης Χριστιανικής πρόσκλησης και πρόκλησης για όλους μας, ώστε να αφήσουμε τις ξένες και εκτός παραδόσεώς μας συνήθειες και τις κενές περιεχομένου επιρροές, όπως ο Ξενόφερτος Σάντα Κλάους, που δυστυχώς μονοπωλεί συνήθως στις Εορτές και καταστρέφει το νόημά τους.

Αντίθετα, είναι αναγκαίο να προσπαθήσουμε ακολουθώντας την δική μας παράδοση και κληρονομιά, που τόσο όμορφα στα κάλαντα των ημερών υμνεί τον Μέγα Βασίλειο, να θέσουμε στη ζωή μας τα σωστά πρότυπα και να αποδεικνύουμε, ότι επιθυμούμε την σωτηρία μας και εργαζόμαστε γι' αυτήν.

Αρχ. Σωτήριος Ν. Κοσμοπούλος
Πρωτοσύγκελλος Ι.Μ.Σάμου και Ικαρίας

28η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΕΒΕΝΤΙΑ ΤΟΥ «ΟΧΙ», ΤΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Δημήτριος Σίγκος

Δεν υπάρχει σελίδα της Ελληνικής Ιστορίας που να μην είναι θετική και ενεργητική για την Ανθρωπότητα ολόκληρη.

Δεν υπάρχει σελίδα που να μην έχει μέσα την πύρινη θεία φλόγα της βαθιάς πίστης στα ιερά ιδανικά, την αυταπάρνηση, τον ηρωισμό και την ιστορική συνείδηση.

Κάθε σελίδα της διδάσκει στην ανθρωπότητα, ότι η υπεροχή δεν ανήκει πάντα στο πλήθος, αλλά ανήκει σ' εκείνους που σιηφούν το θάνατο και τους κινδύνους, για να υπερασπιστούν αξίες και ιδανικά.

Διδάσκει ότι το θάρρος δεν είναι γνώση, αλλά απόφαση, δεν είναι γνώμη, αλλά πράξη. Διδάσκει ότι πίστη και πατρίδα για μας τους Έλληνες είναι το ίδιο πράγμα, και όποιος πολεμά το ένα, πολεμά και τ' άλλο. Μέσα, λοιπόν, σ' αυτό το πάνθεον των ηρωικών και επικών αγώνων μας είναι γραμμένο με αίμα και το Έπος του Σαράντα.

Η άδικη εκείνη επίθεση έφερε και τη δίκαιη αντίδραση.

Η υλιστική καύχηση των Ιταλών ζωντάνεψε την πνευματική μας δύναμη, την αξιοπρέπεια, την δικαιοσύνη, την ελευθερία την αρετή, την έννοια της Πατρίδας, την ευλάβεια και Πίστη στη Θρησκεία. Και την προσήλωσή στα πάτρια εδάφη μας.

Αυτοί ήταν τότε οι ευγενέστεροι θεσμοί, που αποτελούσαν απ' τα βάθη των αιώνων τη βάση και την ισχύ του ηθικού και πνευματικού μεγαλείου της φυλής μας, χάρη των οποίων ήταν αποφασισμένοι να υποβληθούν από την πιο μικρή ως την πιο μεγάλη θυσία.

Πύρινος ήταν ο χείμαρρος που ξεχύθηκε εκείνο το ξημέρωμα της 28ης Οκτωβρίου. Μία πυρκαγιά καθαρτήρια και απολυτρωτική, απ' αυτές που μόνο μέσα σε ηρωικά στήθη βρίσκεις το εύφλεκτο υλικό τους, ένα υλικό, που παράγεται από τα συμπυκνώματα των Ελληνικών αρετών, από τις υπέρτερες ουσίες των ιδανικών μιας φυλής περήφανης και μεγάλης, που στάθηκε και δικαιοματικά θέλει να στέκει σαν φωτεινός κήρυκας των μεγάλων πε-

πρωμένων του ανθρώπου. Αυτή είναι η ΕΛΛΑΔΑ μας.

Ένας αιώνιος διδάσκαλος της ανθρωπότητας. Ένας ακτινοβόλος φάρος που εκπέμπει την έννοια της Ελευθερίας.

Ο αλαζόνας ψευδοκαίσαρας Μουσολίνι, αυτός ο μωροδημοδιδάσκαλος της Ρώμης, που ερχόταν για «χειμωνιάτικη βόλτα, δεν μας ήξερε καλά. Δεν κατάλαβε ποτέ την Ιστορική παράδοση των Ελλήνων, την ηθική ζωή και το ψυχικό μας σθένος.

Το «ΟΧΙ» για μας ήταν προσκλητήριο τιμής, χρέος στην κληρονομιά των ενδόξων προγόνων μας, επιταγή στην Ιστορία του υπέρτατου καθήκοντος. Ο ηρωικός αγώνας μας «υπέρ βωμών και εστιών» ήταν εθνικοθρησκευτικός για την Ελληνο-Χριστιανική ΕΛΛΑΔΑ μας, με πρωτοπόρο την Παναγία μας και την γαλανόλευκη Σημαία μας.

«Η πληγωμένη ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΗΣ ΤΗΝΟΥ» με το «ΕΛΛΗ» έγινε ή υπέρμαχος Στρατηγός που οδήγησε τον Ελληνικό στρατό μας, την ΕΛΛΑΔΑ μας στην ολοκληρωτική νίκη.

Αυτή ήταν το πανίσχυρο και ανίκητο όπλο μας. Οι προσευχές, οι δεήσεις και οι παρακλήσεις στο μέτωπο και στα μετόπισθεν, ήταν θερμές, συνεχείς και αδιάλειπτες. Το «μεθ' ημών ό Θεός...» ήταν ή αναπνοή των στρατιωτών μας. Κάθε ύψωμα και κάθε μάχη στην Κλεισούρα, το Τεπελένι, στη Χειμάρρα, στο Αργυρόκαστρο, στους Άγ. Σαράντα και στο Καλπάκι ήταν και ένα θαύμα.

Τα τραγούδια της Βέμπω με το «παιδιά, της Ελλάδος παιδιά» έδιναν κουράγιο στα Αετόπουλα μας να ξεπεράσουν την πείνα, τα χιόνια, το κρύο...Θεωρώ ότι ό πανηγυρισμός της 28ης δεν είναι μόνο μία εορταστική επέτειος, με παρελάσεις, σημαιοστολισμούς και άλλες παρόμοιες εκδηλώσεις. Αλλά είναι ήμερα που μας φέρνει στη μνήμη τα γενναία κατορθώματα της Ελληνικής ψυχής και μας δίνει την αφορμή να θυμηθούμε την ιστορική μας κληρονομιά. Μία κληρονομιά που φωτίζει την

ανθρωπότητα, όπως ο ήλιος τη γη. Όπως το κερί που θυσιάζει την ύπαρξη του, για να νικηθεί το σκοτάδι. Έτσι και οι μαχητές της Ελλάδας μας, από τα πολύ παλιά χρόνια μέχρι σήμερα, εθελουσιαζόμενοι έγραψαν τις ωραιότερες, ηρωικότερες και ενδιαφέρουσες σελίδες της Παγκόσμιας Ιστορίας και θέριεψαν με το αίμα τους, το δέντρο της Ελληνικής και διεθνούς Ειρήνης και Ελευθερίας.

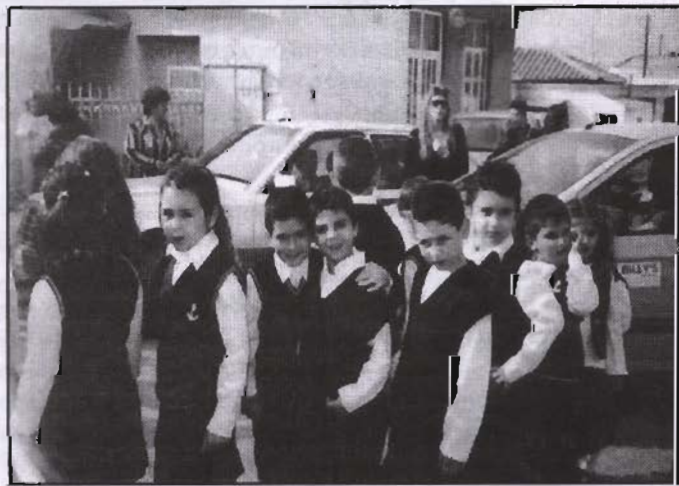
Σήμερα το γένος μας εφησυχασμένο, φαίνεται να λησμόνησε την πνευματική του δύναμη. Στηρίζεται περισσότερο στις συμμαχίες των ισχυρών, οι όποιοι συνέχεια μας παζαρεύουν, ανάλογα με τα δικά τους συμφέροντα και μας ξεπουλάνε, όπου και όπως αυτοί επιθυμούν.

Το θέμα, όμως, δεν είναι τι κάνουν εκείνοι, άλλα τι κάνουμε εμείς, οι απόγονοι εκείνων που πολέμησαν και θυσιάστηκαν για μας. Εμείς σήμερα ξεχάσαμε τις παραδόσεις μας, ακόμη και τις πνευματικές μας καταβολές. Προσπαθούμε να ξεριζώσουμε από τις καρδιές μας τη ζωτανή Πίστη μας, ή οποία μετακινεί βουνά.

Ντρεπόμαστε να λέμε ότι είμαστε Χριστιανοί, αφού βάλαμε μπροστά το «Εγώ» μας, την καλοπέραση και τον ευδαιμονισμό μας. Σκεπτικό έχουν και θέλουν ορισμένα σαπρόφυτα να καταργήσουν τις παρελάσεις, για να μην υπάρχουν μνήμες... να μην υπάρχει Θρησκεία... να μην υπάρχει παιδεία... να μην υπάρχουν ιστορικές αναδρομές... να μην υπάρχει ή ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ στα βιβλία της Ιστορίας (Δημοτικού-Γυμνασίου-Λυκείου) και τέλος, να μην υπάρχει Κράτος. Ο λαός τα γνωρίζει πλέον και ανησυχεί... Ανησυχεί, γιατί πλέον λιγοστεύουν οι Έλληνες πατριώτες, και Έλληνας, δεν είναι αυτός που γεννήθηκε στην Ελλάδα, αλλά αυτός που έχει πνεύμα κλασικό, αυτός που έχει μνήμη.

Κι αυτό, γιατί πάντα ή μνήμη του τότε ...διδάσκει σωστά το τώρα. Και όπως έλεγε ό Θουκυδίδης: «Τα έθνη πρέπει να έχουν μνήμη».

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΜΑΣ ΓΙΟΡΤΑΖΟΥΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΜΑΣ ΕΠΕΤΕΙΟ

ΟΙ ΧΙΛΙΑΣΤΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΛΑΝΕΣ ΤΟΥΣ

Χιλιαστές ή Μάρτυρες του Ιεχωβά είναι Ομάδα ανθρώπων που υποστηρίζουν ότι είναι χριστιανοί, στην πραγματικότητα, όμως, με το να διαστρέφουν όλα τα δόγματα της πίστης μας, συνιστούν ιδιαίτερη θρησκεία.

Ονομάστηκαν Χιλιαστές από μια δοξασία τους ότι πριν τη Δευτέρα Παρουσία, ο Χριστός θα συστήσει επίγεια κυβέρνηση με έδρα τα Ιεροσόλυμα και με υπουργούς τους πατριάρχες του Ισραήλ και θα κυβερνήσει για 1000 χρόνια

Λέγονται και Μάρτυρες του Ιεχωβά, από το εβραϊκό Γιαχβέ ή Ιεχωβά που σημαίνει «ο Ων» και δηλώνει τον Θεό. Ισχυρίζονται δηλαδή ότι είναι μάρτυρες του Θεού.

Ιδρυτής: Χιλιαστικές δοξασίες εμφανίστηκαν από τα πρώτα χρόνια του Χριστιανισμού. Ιδρυτής τους όμως θεωρείται ο Κάρολος Ρώσσελ, ένας Αμερικανοεβραίος έμπορος (πέθανε το 1916).

Οι κυριότερες πλάνες τους

α) Δεν δέχονται τη θεότητα του Ιησού Χριστού, ούτε το ομοούσιο του προς τον Πατέρα. Ισχυρίζονται ότι ο Ιησούς Χριστός είναι δημιούργημα του Πατρός και δεν υπήρχε πάντοτε με τον Πατέρα. Η Αγία Γραφή όμως διακηρύσσει άλλα:

- «Εν αρχή ην ο Λόγος και ο Λόγος ην προς τον Θεόν και Θεός ην ο Λόγος. Ούτος ην εν αρχή προς τον Θεόν». (Ιω. 1, 1-2)

- «Εγώ και ο Πατήρ εν εσμέν» (Ιω. 10, 30)

- Ξεκάθαρη η ευλογία του αποστόλου Παύλου: «Η Χάρις του Κυρίου Ιησού Χριστού και η αγάπη του Θεού και η κοινωνία του Αγίου Πνεύματος μετά πάντων υμών. Αμήν.» (Β' Κορ. 13, 13)

β) Απορρίπτουν τη θεότητα του Αγίου Πνεύματος και την ύπαρξή του ως ιδιαίτερου προσώπου. Πάλιν οι αναφορές της Αγίας Γραφής είναι ξεκάθαρες:

- Η εντολή του Χριστού προς τους μαθητές: «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη, βαπτίζοντες αυτούς εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος» (Ματθ. 8, 19)

- «Τρεις εισίν οι μαρτυρούντες εν τω ουρανώ, Ο Πατήρ, ο Λόγος και το Άγιον Πνεύμα, και ούτοι οι τρεις έν εισίν» (Α' Ιω5,7)

- «Είπε δε Πέτρος Ανανία, διατί επλήρωσεν ο σατανάς την καρδίαν σου, ψεύσασθαι σε το Πνεύμα το Άγιον;... ουκ εψεύσω ανθρώποις αλλά τω Θεώ. (Πρ.5, 3-4)

γ) Με τα πιο πάνω είναι φανερό ότι δεν αναγνωρίζουν ούτε και γνωρίζουν τον Θεό Πατέρα. Ο Θεός Πατήρ στον Χριστιανισμό έχει Υιόν τον Ιησού Χριστό. Θεός που δεν είναι πατήρ του Κυρίου ημών Χριστού δεν είναι Θεός. Εφόσον λοιπόν οι Χιλιαστές απορρίπτουν την Υιότητα και θεότητα του Ιησού Χριστού, απορρίπτουν και τη θεότητα του Πατρός.

δ) Απορρίπτουν το αειπάρθενον της Θεοτόκου καθώς και την τιμή που αποδίδουμε σ' αυτήν. Ασεβώντας στο πρόσωπό της ισχυρίζονται ότι μετά τη γέννηση του Ιησού αυτή απόκτησε και άλλα παιδιά.

ε) Απορρίπτουν τον σταυρό και ειρωνεύονται τους Χριστιανούς που θωρακίζουν το σώμα τους με το σημείο του σταυρού. Διερωτώνται, τάχα, αν ο Χριστός είχε άλλο τέλος, αν π.χ. ελιθοβολείτο, τι σημείο θα εκάναμε. Και ξεχνούν ότι χρόνια πολλά πριν, ο Θεός εφάνερωσε τη δύναμη του σταυρού και αποκάλυψε τον τρόπο με τον οποίο θα έσωζε τον κόσμο. Αναφέρουμε απλώς το πέραςμα διά της Ερυθράς θαλάσσης, της οποίας τα νερά εχωρίσθησαν με το σημείο του σταυρού από τον Μωυσή, τον χαλκούν όφιν εις την έρημον, τη νίκη των Εβραίων κατά των Αμαληκιτών με το σημείο του σταυρού, τον γλυκασμό των υδάτων της Μερράς με την χρήση του ξύλου, την σταυροειδή ευλογία του Ιακώβ προς τα παιδιά του Ιωσήφ κλπ.

στ) Δεν δέχονται τις εικόνες και απορρίπτουν την τιμητική προσκύνησή τους. Ονομάζουν τις εικόνες είδωλα και κωφεύουν στη διδασκαλία της Εκκλησίας που λέει ότι η προσκύνηση «μεταβαίνει προς το πρωτότυπο» και ότι με το να εικονίζουμε τον Χριστό ομολογούμε την σάρκωσή Του.

ζ) Απαγορεύουν την μετάγγιση αίματος στους ασθενείς. Συγχύζουν την αναφορά της Παλαιάς Διαθήκης στο αίμα των ζώων του οποίου πρέπει να αποφεύγεται η βρώση, και νομίζουν πως το αίμα του ανθρώπου ταυτίζεται με την ψυχή του. Με την απαγόρευση της μετάγγισης οδηγούν πολλούς στον θάνατο.

η) Αρνούνται να πάρουν όπλο και να καταταγούν στο στρατό, επικαλούμενοι την εντολή του Θεού «ου φονεύσεις». Μα ο ίδιος ο Θεός ηγήθηκε πολλάκις του στρατοπέδου των Εβραίων κατά των εχθρών τους. Οι Χριστιανοί δεν μετέχουν σε επιθετικούς αλλά σε απελευθερωτικούς και αμυντικούς πολέμους. Και η Εκκλησία ευλόγησε και ευλογεί τα όπλα για τέτοιους αγώνες, γιατί με αυτούς προστατεύουμε τη ζωή μας και τη ζωή των δικών μας ανθρώπων από την επιβουλή των εχθρών.

θ) Ισχυρίζονται ότι κατά την Δευτέρα Παρουσία θα αναστηθούν μόνον οι δίκαιοι και όχι οι αμαρτωλοί, ορίζουν δε, κατά καιρούς, και ημερομηνίες για την Δευτέρα Παρουσία. Και παρόλο ότι συνεχώς διαψεύδονται επιμένουν στην πλάνη τους.

Αυτοί λοιπόν είναι οι Χιλιαστές. Βαστούν στα χέρια τους την Αγία Γραφή με σκοπό να την διαστρέψουν και να οδηγήσουν στην πλάνη τους και στον όλεθρο και άλλους. Το να προσπαθήσει κάποιος να τους φέρει στην αλήθεια είναι μάταιο. Γι' αυτό «φευκτέον αυτούς ως φεύγει τις από όφεων». Να τους αποφεύγουμε όπως αποφεύγει κάποιος τα δηλητηριώδη φίδια.

ΣΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ ΤΟΥ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Σ ένα σταθμό βρισκόμαστε και πάλι, στην αρχή του νέου έτους, στο κατώφλι μιας καινούριας χρονιάς.

Φόβο και ελπίδα ξανά ανάκατα μπροστά μας.. Φόβος για το τι μας περιμένει, ελπίδα γιατί χωρίς αυτήν κανένας δεν θα μπορούσε να ζήσει, γιατί χωρίς αυτήν κανείς δεν θα ήταν δυνατό να προσδοκά το καλύτερο.

Για ποια ευτυχία όμως μιλάμε; Δυστυχώς την έννοια της δεν κατορθώσαμε ακόμα να προσδιορίσουμε! Δεν μπορούμε ακόμη να βρούμε την ευτυχία και να αναπαυθούμε μ' αυτή! Σε κανένα εξωτερικό γνώρισμα, χρήματα, υγεία, επιτυχία, θέσεις, αξιώματα, πουθενά. Τίποτε απ' όλα αυτά δεν ανταποκρίνεται σ' αυτή τη μυστηριώδη και πάντοτε φευγαλέα έννοια της ευτυχίας. **Ε ί ν α ι** σαφές πως η φυσική άνεση φέρνει ευτυχία, μα γεμίζει με άγχος. Η επιτυχία φέρνει ευτυχία, αλλά και φόβο. Και είναι εκπληκτικό πως όσο περισσότερη εξωτερική ευτυχία διαθέτουμε, τόσο περισσότερο εύθραυστη γίνεται και πιο ατίθασος ο φόβος πως θα τη χάσουμε και θα μείνουμε με άδεια χέρια. Πιθανώς αυτός είναι και ο λόγος που ευχόμαστε ο ένας στον άλλο «μια νέα ευτυχία» για το Νέο Έτος. Η «παλιά» ευτυχία ποτέ δεν πραγματοποιήθηκε, κάτι πάντοτε έλειπε.

Τώρα όμως ατενίζουμε ξανά μπροστά μας, με μια ευχή, ένα όνειρο, μια ελπίδα...

Αδελφοί μου!

Μ' αυτές τις σκέψεις στο μυαλό μας καθώς αμήχανα και κάπως φοβισμένα βάζουμε το πόδι μας στις καινούριες προοπτικές που ξεδιπλώνονται και πάλι μπροστά μας, έρχεται στο μυαλό μου μια δημοσίευση από γαλλική εφημερίδα η οποία μπαίνοντας στον 21ο αιώνα δημοσίευσε ένα άρθρο με τίτλο «Δεν πλένουν πια πιάτα, τα πετάνε».

Γράφει λοιπόν μεταξύ των άλλων:

Πλύσιμο, σιδέρωμα έχουν καταργηθεί ή καλύτερα ξεπεραστεί. Τα ρούχα είναι μιας χρήσεως. Το σπίτι ξεσκονίζεται αυτόματα με ηλεκτροστατικό σύστημα. Το μαγείρεμα στα μικροκύματα διαρκεί λίγα λεπτά μόνο.

Ο γιος του σπιτιού, 4 χρόνων μιλάει ήδη δύο γλώσσες, γιατί ή τηλεόραση που διδάσκει το παιδί είναι διγλωσση. Θα έχουμε γρήγορα ατομικά υποβρύχια και υπερπόντια σκάφη, αυτοκίνητα που πετάνε, μπιφτέκια από πλαγκτόν, κουζίνες με υπέρηχους, ατομικά τρένα, υποβρύχια πόλεις, φαγητό σε χάπια, βλάστηση στη Σαχάρα, οικιακό κομπιούτερ που κλείνει την πόρτα του γκαράζ και ενεργοποιεί τα συστήματα συναγερμού στο σπίτι. Η ιατρική δεν θα θεραπεύει, αλλά θα επισκευάζει με τα τεχνητά μέλη και τις μεταμοσχεύσεις που θα τελειοποιηθούν.

Ίσως να φαίνονται τούτα ακόμα και σήμερα επιστημονική φαντασία. Οι εξελίξεις όμως των πραγμάτων μας δείχνουν πως όχι φαντασίες μα κάτι παραπάνω από βεβαιότητες είναι όλα τούτα.

Παρ' όλα αυτά αυτή η «υψηλή τεχνολογία» μας έχει υποδουλώσει σ' ένα καθημερινό αγώνα αβάσταχτο για τα ανθρώπινα δεδομένα. Νιώθουμε πολλά κενά και γι' αυτό περισσότερο φοβόμαστε. Μία εποχή γεμάτη από δύναμη και όμως οι ενθουσιασμοί υποχωρούν, οι αμφιβολίες μουδιάζουν το ανθρώπινο μυαλό. Το μέλλον αβέβαιο.

Φοβερή η απειλή για την εξάντληση των ενεργειακών πηγών. Τα πυρηνικά οπλοστάσια, η μόλυνση του περιβάλλοντος, ο υπερπληθυσμός στις υποανάπτυκτες χώρες, η υπογεννητικότητα στις προηγμένες, οι νέες ανιάτες αρρώστιες, τα ναρκωτικά, η τρομοκρατία, η ποικιλόμορφη διαφθορά, η οικονομική δυσπραγία, οι «γρίπες» τα εμβόλια... Και όλα αυτά ανατρέπουν κάθε ελπίδα. Υψώ-

νουμε τεράστιους χάρτινους πύργους, θεμελιώνουμε πάνω στην άμμο, ζούμε το αμφίβολο παρόν, αποταμιεύουμε σ' ένα αβέβαιο μέλλον.

Ο κόσμος μας αντί να ηρεμήσει, έχει γεμίσει από υπέρμετρο φόβο. Και φοβόμαστε γιατί όλα όσα δημιουργήσαμε οφείλονται στον εγωισμό μας, πού εναντιώνεται στο Δημιουργό της φύσεως και στους νόμους της φύσεως. Και ο φόβος δεν είναι φως, αλλά σκοτάδι.

Έτσι έχουμε δύο πολύ βαθείς και ακατάλυτους άξονες της ανθρώπινης συνείδησης: φόβος και ευτυχία, εφιάλτης και όνειρο. Η καινούρια ευτυχία που ονειρευόμαστε τις παραμονές του Νέου Έτους θα μπορέσει τελικά να ηρεμήσει, να σκορπίσει και να καταικήσει το φόβο; Ονειρευόμαστε μια ευτυχία στην οποία να μην παραμονεύει ο φόβος βαθιά μέσα της, ένας φόβος από τον οποίο προσπαθούμε πάντοτε να προφυλαχθούμε, πίνοντας, ή με το να είμαστε συνεχώς απασχολημένοι, περιβαλλόμενοι από θόρυβο. Η σιγή όμως αυτού του φόβου είναι ισχυρότερη από κάθε άλλο θόρυβο. «Άφρων»! Μάλιστα, το θάνατο όνειρο της ευτυχίας είναι εκ φύσεως ανόητο σ' έναν κόσμο μολυσμένο από φόβο και το θάνατο. Ακόμη και στις ανώτερες στιγμές του ανθρώπινου πολιτισμού, οι άνθρωποι το γνωρίζουν καλά. Μπορούμε να νιώσουμε τη θλίψη και τη θλιβερή αλήθεια πίσω από τα λόγια του μεγάλου ποιητή Αλέξανδρου Πούσκιν, που τόσο πολύ αγαπούσε τη ζωή, όταν έγραφε: «Δεν υπάρχει ευτυχία στον κόσμο». Όντως, μια βαθιά θλίψη διαπερνά κάθε γνήσια τέχνη. Μόνο χαμηλά, στον πάτο του ανθρώπινου πολιτισμού, τα πλήθη ξετρελαίνονται με το θόρυβο και τις φωνές, ως εάν ο θόρυβος και τα θορυβώδη πάρτυ θα μπορούσαν να φέρουν την ευτυχία. (π. Αλέξανδρος Σμέμαν)

Αδελφοί μου!

Πέρασαν 2009 χρόνια που ακούστηκε το Ευαγγέλιο σ' έναν κόσμο ξεπεσμένο, με φοβερή υποτίμηση της ανθρώπινης αξίας.

Και αυτό το Ευαγγέλιο αναμόρφωσε με την αγάπη τον άνθρωπο και τον κόσμο, δημιούργησε τους καλούς Σαμαρείτες και την αγνότητα των διανοήσεων.

Αυτό το Ευαγγέλιο, μπορεί και σήμερα να χαρίσει την ελπίδα και τη βεβαιότητα για καλύτερη ζωή, που να στηρίζεται όχι μόνο στον υλικό άρτο, αλλά και στην ικανοποίηση της πνευματικής πείνας και δίψας. Μια ζωή που να περιέχει την ανθρώπινη ολοκλήρωση.

Αδελφοί μου!

Σήμερα, ύστερα από την κατάρρευση των διάφορων φιλοσοφικο-κοινωνικών και οικονομικών συστημάτων, σήμερα που ένα εμβόλιο προτείνεται σαν πανάκεια της κακοδαιμονίας μας, δεν έχουμε άλλη λύση, που να μιλάει και να χαρίζει την ανυπόκριτη αγάπη και την ειρηνική συνύπαρξη με τον άνθρωπο και το περιβάλλον μέσα σε αρμονικές σχέσεις. Αυτή είναι η επί γης βασιλεία του Θεού. Η ευαγγελική διδαχή καθαρίζει τον άνθρωπο από πονηρές και αμαρτωλές σκέψεις, σχέσεις και επιδράσεις, που διχάζουν την προσωπικότητα του και έτσι αναπόφευκτα καθίσταται και η μόνη μας επιλογή.

Το 2010 για να είναι αίσιο και ευτυχές, πρέπει εμείς να συναινέσουμε στην αποδοχή των ύψιστων αξιών της ζωής. Πρέπει να κατανοήσουμε ότι η ευτυχία έγκειται στην εγκράτεια ως άρνηση της πλάσματικής γοητείας του κόσμου και στην εν μετάνοια και αγάπη στροφή προς το Θεό, το συνάνθρωπο, το περιβάλλον. Τότε αρχίζει να διαπιστώνει εμπειρικά πια ότι πλουτίζει εσωτερικά, αποταμιεύει στο μέλλον και νιώθει αυτάρκης. Τότε ανοίγονται πολλές διέξοδοι στα σκοτεινά αδιέξοδα.

ΕΝΟΡΙΑΚΑ

• 8 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Επί τη εορτή των Παμμεγίστων Ταξιαρχών, όπως κάθε χρόνο πανηγυρίζουμε στο χωριό. Σημειώτεον ότι το χωριό μας τη μέρα αυτή την ευλαβείται πολύ και την πανηγυρίζει με το παραδοσιακό «κισκέτς», σε κάθε σπίτι.

• 21 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Η μέρα της εορτής των Εισοδίων της Θεοτόκου. Και αυτή τη μέρα την ευλαβείται το χωριό μας και είναι μέρα γιορτής καισχόλης.

• 6η ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Πανηγυρίζει το ξωκκλήσι του Αγίου Νικολάου, στο «Σκαμιούδι». Τη μέρα όμως αυτή Οι εορταστικές ακολουθίες τελούνται στο χωριό για την καλύτερη εξυπηρέτηση των ενοριτών και στο ναΐσκο λειτουργούμε μια άλλη μέρα.

• 12η ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Πανηγυρίζει το ξωκκλήσι του Αγίου Σπυρίδωνος, εφέτος λόγω του καιρού πανηγυρίσαμε στον ενοριακό μας Ναό.

• 25η ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

• Με λαμπρότητα γιορτάστηκαν κι εφέτος οι άγιες ημέρες της Θείας ενανθρωπήσεως. Οι ενορίας σύσσωμη συμμετέχει σε όλες τις εκδηλώσεις της ενορίας μας δίνοντας ένα δυναμικό παρόν και βροντοφωνάζοντας με το δικό της τρόπο το «είμαστε παρόντες και επιμένουμε πατρογονικά».

• Για τη διανομή του Χριστουγεννιάτικου δέματος μας, βοηθήθηκε εκτός του οβολού των ενοριτών μας και από τα πτηνοτροφεία ΜΑΘΙΕΛΛΗ καθώς και το Σούπερ μάρκετ - κρεοπωλεία ΣΕΛΑΧΑ Καλλονής. Τους ευχαριστούμε όλους θερμά.

• Πετυχημένη η Χριστουγεννιάτικη εκδήλωση που πραγματοποίησε το Σχολείο μας το απόγευμα της 21ης Δεκεμβρίου εν όψει των Χριστουγέννων.

Όλα τα παιδιά του Σχολείου μας έλαβαν μέρος με κέφι και χαρά και έδωσαν τον καλλίτερό τους εαυτό και κατάφεραν να κερδίσουν αρκετά θερμές κριτικές.

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΘΕΟΛΟΓΟΣ

Συνεχίζονται οι εργασίες στο Ναΐσκο Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου στις Θερμοπηγές. Είμαστε έτοιμοι για να συνεχίσουμε με τα παραθυράκια, στους τρούλους. Τα παράθυρα στον υπόλοιπο Ναό και η πόρτα, έχουν ήδη τοποθετηθεί. Όμως για όλα αυτά έχουμε απόλυτη ανάγκη και από τη δική σας βοήθεια. Περιμένουμε λοιπόν τη βοήθεια σας για να μπορέσουμε να προχωρήσουμε.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

• ΚΗΔΕΙΕΣ

* Χαδεμένος Ευστράτιος. 15-12-2009. (ετών 88).

• ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

* Μαρίας Αργυρέλλη	28-11-2009	ετήσιο
* Ευφροσύνης Τριανταφύλλου	13-12-2009	ετήσιο
* Κλεονίκης Χαδεμένου	20-12-2009	ετήσιο
* Γιαννούλας Σταματέλλη	20-12-2009	τρίχρονο

• ΔΩΡΕΕΣ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ

• ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΜΑΣ

* Παναγιωτίδης Δημήτριος 50 ευρώ

• ΔΩΡΕΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΝΑΓΚΕΣ ΤΟΥ Ι. ΝΑΟΥ

* Τριανταφυλλιά Γρηγορίου - Πανσελήνου Μαρία 1000 δολ. Αυστρ.
* Ανώνυμη 300 ευρώ

• ΑΝΤΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ

* Παρασκευή Ματαρέλλη εις μνήμην Ευστρατίου Χαδεμένου 50 ευρώ
* Ζουπαντή Ελένη εις μνήμην του αδελφού της Ευστρατίου Χαδεμένου 50 ευρώ
* Προκοπίου Μαρτιάνθη εις μνήμην Ευστρατίου Χαδεμένου 30 ευρώ
* Γαβριήλ Ευστρατία εις μνήμην Ευστρατίου Χαδεμένου 30 ευρώ

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΘΝΟΡΙΑΣ

ΤΡΙΜΗΝΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΚΩΔ: 4295

Ι. ΝΑΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ ΛΙΣΒΟΡΙΟΥ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2009

Αριθ. Φύλ. 64 Χρόνος 18"

ΕΚΔΟΤΗΣ: Οικον. Γεώργιος Αθ. Αλεντάς.

Εκπαιδευτικός - Αρχιερ. Επίτροπος Πολιχνίτου

ΛΙΣΒΟΡΙΟΝ - ΛΕΣΒΟΥ Τ.Κ. 81300 Τηλ. 22520 71160 Fax.: 22520 71104

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: <http://lisvorion.blogspot.com> • E-MAIL: alengearg@vodafone.net.gr

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ - ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ:

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΠΑΣΠΑΤΗ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ ΠΑΣΠΑΤΗ

ΑΦΟΙ Ι. ΠΑΣΠΑΤΗ & ΣΙΑ Ο.Ε. ΟΔΥΣΣΕΩΣ 10 ΜΥΤΙΛΗΝΗ

ΤΗΛ. 22510 22063 - 22510 29749

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΕΙΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ